

нія. Нъ тѣя чѣсти и нуждни разговорки трѣба сѣкога да ся съдружени си мѣдрость и учитвось.

Длѣжни сме, казва мѣдріятъ, да си притеглями, думитѣ со злато. То ще рѣче, че както имаме на голѣма цѣна тоя металъ и го употрѣбяваме съ голѣмо пистеніе; тѣй драгоцѣнно трѣба да почитаме и думитѣ си. Защото отъ чистото и право сѣрдце на единъ чело-вѣкъ излизатъ честни и истинни думи, а отъ сѣрдцето на единъ разваленъ чело-вѣкъ излизатъ смъртоноснитѣ и нечисти думи. Апостолатъ казва още, че мръснитѣ думи развалятъ нравитѣ на единъ народъ.

Трѣба да ся залѣгнемъ да познаемъ добрѣ доло-изложенитѣ за разговаряніето правила.

Правило първо.

За истината, която трѣба да казваме и за искренностьта, която трѣба да имаме въ разговаряніето си.

Лжата е сраменъ порокъ. Онія, които лжѣтъ, живѣтъ животъ безчестенъ, придруженъ отъ срамъ; най развратенитѣ люди даже ги мразѣтъ.

Чистосѣрдечіето ни повѣлява да подтвърждаваме онова, което е истинно и да казваме че е лжѣ онова, което е лжливо.

Лжецатъ пада чѣсто въ пагубни неспоразумѣнія со съсѣдатъ си и со себе си: чѣсто исказва тайното нѣщо, ако и да ся е заклѣлъ. Какво излиза отъ това? Изгубваме си чѣстѣта и онія, които нѣ познаватъ, ся отвръщатъ отъ насъ; изгубваме си пріятелитѣ, или ако имаме пріятели, то тѣ сѣ по низки отъ насъ.

На лжѣа учимъ дѣцата, когато имъ позволяваме да ся оправдаватъ за неизвършваніето на нѣкоя тѣмъ наложена длѣжнось, за нѣкоя тѣмъ забранена работа. Нъ по опасно е да ги учимъ на лицемѣріе.